

EN RECORD DEL DOCTOR QUERALT

Sense títol

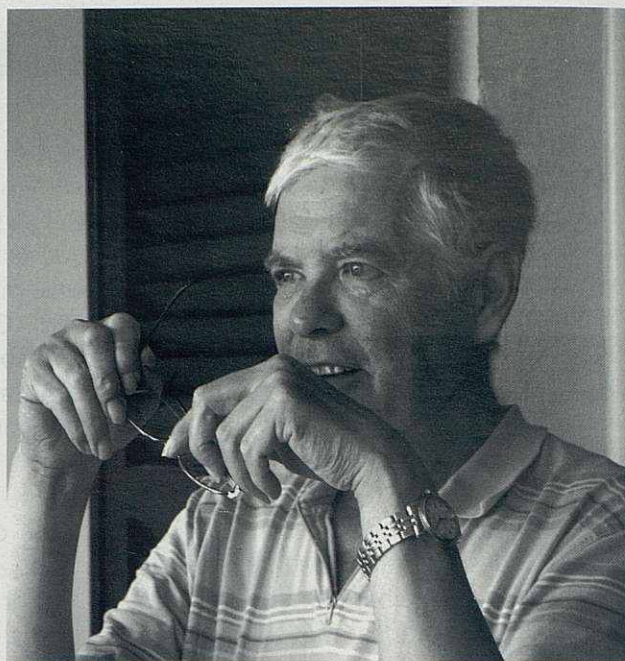
Dissabte 5 de juliol de 2008. A quarts de vuit del matí la mare truca a la porta de l'habitació i em diu: "Arnau, hem d'anar a l'Hospital". Tot i que aquesta frase s'ha repetit diverses vegades –massa, segurament– durant aquests darrers 3 anys, aquell dia va ser la novetat. Haver de córrer cap a l'hospital per tu, que mai et queixaves de res, tot i la teva mala salut de ferro, indicava que alguna cosa no anava bé. Gens bé.

Quan l'expressió del personal sanitari que et va atendre ja no pogué dissimular la seva preocupació, un alt directiu de la institució aparegué sobtadament al servei d'urgències –un dissabte a mig matí– per dir que farien tot el que estigués a les seves mans, i fins i tot el personal més allunyat de les tasques mèdiques preguntava com es trobava el doctor Queralt, la nostra percepció va refermar-se.

La confirmació, pare, vingué tant sols uns minuts més tard de la teva pròpia boca. Quan, en un gest molt difícil per part dels teus companys, se't va començar a donar algunes informacions tècniques, tu mateix vas dir-nos: "Tinc un càncer de pàncrees". Una malaltia dura. Duríssima. Brutal. I mortal. Ben coneguda a can Queralt: l'àvia Maria, la teva mare, la patí ja fa una bona colla d'anys.

El Francesc amb la seva néta Marta el passat Nadal

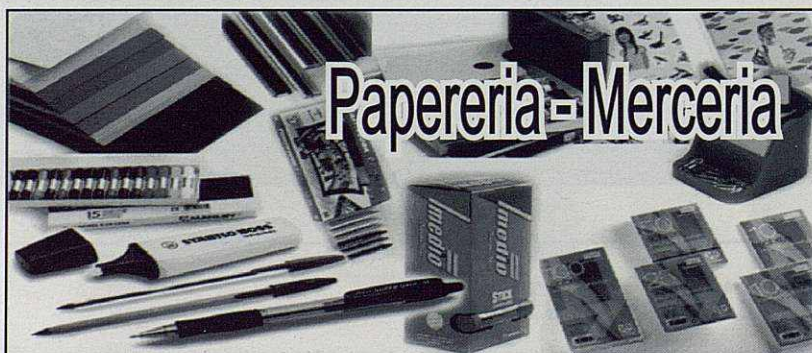

A Menorca mirant el mar des del balcó. Estiu 2009.

Quina patacada! He provat de buscar una altra expressió, més literària, però no n'he trobat cap. És així de cru. En pocs minuts, caminant d'esma cap al pàrquing de l'hospital a buscar coses (ja no recordo quines) al cotxe, vaig sentir una sensació absolutament desconeguda: m'havien buidat per dintre. D'il·lusions. De ganes de viure. De tot... Tot i que pugui semblar un tòpic, aleshores com mai vaig entendre que hi havia un abans i un després. Només la gent que ha viscut situacions similars ho pot comprendre.

Els dies immediatament posteriors van ser extremadament durs. Tant per tu, com per nosaltres. Però també pels teus companys i, especialment, els que tu vas escollir perquè et tractessin. Com saps, t'han acompanyat de forma fidel durant tots aquests tres anys. No puc deixar de recordar la imatge d'un hospital que plorava i que literalment tremolava per la malaltia que afectava a un dels seus pilars principals: tu.

Sabies perfectament, des del primer moment, què podia passar. Què et podia passar. Coneixies perfectament la malaltia i havies estat en contacte amb ella en massa ocasions. No obstant això, vas deixar de fer de metge després de pràcticament 40 anys d'exercici i vas assumir, amb totes les conseqüèn-

Can Ferrer

Crta. Barcelona, 100
08187 Sta. Eulàlia de Ronçana
Telf/Fax 938446417
canferrer@hotmail.com

